

Λία Ζώτου και Θοδωρής Καραγεωργίου, μιλούν στην Μάγδα Παπαδημητρίου

Λένε ότι το συγγραφικό ταξίδι είναι μοναχικό... Και είναι αλήθεια.. Κλεισμένοι στον δικό τους κόσμο χτίζουν σκηνικά και ήρωες, δοκιμάζουν τις αντοχές τους και τους αφήνουν να τους παρασύρουν οι ήρωες ώστε να απολαύσουν και οι ίδιοι μετά από κάποιο σημείο.

Τι γίνεται όμως όταν ζευγάρια συγγραφικά ενώνουν τις πένες και τις ιδέες τους; Όταν ταξιδεύουν μαζί στον χρόνο; Ένα από αυτά τα ζευγάρια είναι η Λία Ζώτου και ο Θοδωρής Καραγεωργίου. Ξαφνιάστηκα κι εγώ όταν έπιασα στα χέρια μου το πρώτο τους βιβλίο. Το πρώτο τους εφηβικό μυθιστόρημα «Η εξαφάνιση».

Τα μυθιστορήματα τους από τις εκδόσεις Ψυχογιός τα έχω «ρουφήξει» και περιμένω πότε θα βγει το επόμενο τους για να βουτήξω ξανά στο απολαυστικό τους ταξίδι. Φυσικά δεν θα μπορούσαν να μου αρνηθούν μια συνέντευξη για το Bookia....

Ε: Λία και Θοδωρή ευχαριστώ που μου παραχωρείτε συνέντευξη για το Bookia. Πώς μπορείτε και γράφετε μαζί όταν πολλές φορές δεν θέλουμε ν' ακούμε και την ανάσα του/της συντρόφου μας όσο κι αν αγαπημένοι είμαστε;

Εμείς ευχαριστούμε για τη φιλοξενία και για τις ενδιαφέρουσες ερωτήσεις που τις απολαύσαμε όλες μία προς μία. Σε γενικές γραμμές, θα λέγαμε, ότι όπως ακριβώς συμπληρώνει ο ένας τον άλλον στη ζωή, κάπως έτσι λειτουργούμε και με τη συγγραφή. Είναι μία εμπειρία φανταστική! Φανερώνει πτυχές των εαυτών μας που δεν γνωρίζαμε ότι υπάρχουν. Μας διδάσκει πολλά για τη συντροφικότητα και τολμάμε να πούμε πως μας έχει φέρει ακόμη πιο κοντά σαν ζευγάρι! Εννοείται πως και κατά τη διάρκεια της συγγραφής υπάρχουν διαφωνίες. Στις περιπτώσεις αυτές όμως έχουμε στο πλάι μας τους ίδιους τους ήρωες των βιβλίων μας, οι οποίοι έρχονται να δώσουν από μόνοι τους τη λύση και τον τρόπο που θέλουν αυτοί να δράσουν! Το μόνο σίγουρο πάντως είναι πως αν το να γράφεις ένα βιβλίο είναι κάτι το πολύ όμορφο, το να το γράφουν δύο μαζί είναι πραγματικά απίστευτο, είναι μαγικό!

Ε: Το εφηβικό μυθιστόρημα «Η Εξαφάνιση» μιλά για τα προβλήματα που απλώνονται απειλητικά στην νεολαία μας.

Περνάτε κάποια μηνύματα μέσα από την ηρωίδα σας την Κυβέλη στους έφηβους αναγνώστες και γιατί διαδραματίζεται στην Έδεσσα; Είναι πραγματικό το συμβάν;

Η ιδέα για το πρώτο μας βιβλίο, την Εξαφάνιση, γεννήθηκε ενώ καθόμασταν σε ένα καφέ! Ήταν βέβαια αρκετά χρόνια πριν, το 2008, σε ένα γραφικό μαγαζάκι μέσα στο κάστρο της πόλης των Ιωαννίνων. Εκεί, έπειτα από μία υπέροχη συζήτηση, φτιάχτηκε ο κεντρικός κορμός του βιβλίου. Βέβαια, τότε δεν είχαμε ακόμη πάρει την απόφαση να προχωρήσουμε μαζί και στη συγγραφή του. Έτσι, η ιδέα έμεινε στην άκρη για μερικά χρόνια και καταπιαστήκαμε μ' αυτήν ξανά το 2011. Η αλήθεια είναι πως όταν γράφουμε ένα μυθιστόρημα δεν έχουμε ποτέ στο μυαλό μας να περάσουμε κάποια μηνύματα. Απλά αφήνουμε την ιστορία να εξελιχθεί και τους πρωταγωνιστές να δράσουν. Το βιβλίο δεν είναι αληθινή ιστορία. Ωστόσο, οι εξαφανίσεις παιδιών είναι ένα φαινόμενο που κατά καιρούς μας έχει προβληματίσει ιδιαίτερα όλους.

Ε: Κι από το εφηβικό μυθιστόρημα «πετάξατε» σε μυθιστορήματα ενηλίκων. Νιώσατε την ανάγκη να γράψετε το μυθιστόρημα «Σαν τα φύλλα του καπνού», ηθικό χρέος στην πατρίδα σας την Καβάλα και την ιστορία της;

Το βήμα από τη νεανική λογοτεχνία στη λογοτεχνία ενηλίκων ήταν κάτι που θέλαμε πολύ να κάνουμε. Βέβαια, όπως και κάθε νέο βήμα, είχε τη δική του δυσκολία. Το να δοκιμάζεις κάτι καινούριο, έχει πάντα το ρίσκο ότι ξεκινάς σχεδόν από την αρχή. Οι αναγνώστες όμως δικαίωσαν την επιλογή μας, αγκαλιάζοντας τα «φύλλα» με μεγάλη αγάπη από τις πρώτες κιόλας μέρες της κυκλοφορίας τους! Όπως πολύ σωστά αναφέρθηκε καταγόμαστε από μικρά χωριά του Νομού Καβάλας και ο τόπος καταγωγής μας είναι πραγματικά ευλογημένος. Όπως οι περισσότερες γωνίες της Ελλάδας, είναι γεμάτος από τις δικές του ιδιαίτερες και μοναδικές ομορφίες, ποτισμένος από χρόνια Ιστορίας. Δεν θα λέγαμε πως το θεωρήσαμε ως χρέος, αλλά περισσότερο ως πηγή έμπνευσης που μας οδήγησε στη συγγραφή του πρώτου μας βιβλίου για ενήλικες.

Ε: Και στο «Δάκρυ του έρωτα» έχετε αφετηρία την γειτονική πόλη της Δράμας, όπου κάνετε ιστορική αναφορά στις λησμονημένες πατρίδες του Πόντου κι από κει «ταξιδεύετε» στην νότια Γαλλία. Πιστεύετε ότι οι ιστορικές αναφορές είναι απαραίτητες σε ένα μυθιστόρημα ώστε να είναι και διδακτικό εκτός από ένα ταξίδι απόλαυσης;

Το κομμάτι της έρευνας σε κάθε μας μυθιστόρημα είναι πάντοτε εξίσου απολαυστικό όσο και η ίδια η συγγραφή του βιβλίου. Η βουτιά που κάνουμε κάθε φορά στην Ιστορία μας προσφέρει πάντοτε ένα ταξίδι φανταστικό. Δεν θα λέγαμε πως είναι απαραίτητο σε ένα μυθιστόρημα να υπάρχουν ιστορικές αναφορές, στα δικά μας υπάρχουν επειδή απλά μας αρέσουν.

Ε: «Η Μεταξένια αγάπη» είναι ένα βιβλίο αφιερωμένο στο Σουφλί και το μετάξι του. Οι ήρωες του ευαίσθητοι αλλά και δυναμικοί ονειρεύονται και δημιουργούν. Η Αργυρώ τολμά και πετά φάχνοντας την δόξα και την επιτυχία ενώ ο Άγγελος παραμένει στο Σουφλί και καλλιεργεί μετάξι. Ποιο ήταν αυτό το κλικ που σας οδήγησε να γράψετε αυτό το βιβλίο και ποιου ή ποιας ιδέα ήταν αυτό το μυθιστόρημα;

Το νήμα τούτου του βιβλίου στη ουσία ξεκίνησε πριν από χρόνια, όταν πραγματοποιήσαμε μία εκδρομή στην ακριτική «Πόλη του Μεταξιού». Γυρίσαμε πιασμένοι χέρι χέρι στα στενά με τους ανηφορικούς δρόμους, θαυμάσαμε τις δύο εκκλησίες με τα εντυπωσιακά κωδωνοστάσια, μιλήσαμε με ηλικιωμένους στα καφενεία, εξερευνήσαμε το περίφημο τούβλινο μεταξουργείο, αγγίξαμε τις καταπράσινες μουριές, σταθήκαμε στον σταθμό των τρένων. Χρόνια αργότερα δύο ήρωες γεννήθηκαν και λες και είχαν βαλθεί να κεντήσουν την αγάπη τους με το πιο σπάνιο μετάξι, μας έπιασαν από το χέρι και μας διηγήθηκαν τη ζωή τους, μας εξομολογήθηκαν τα λάθη τους, τα πάθη που τους είχαν συνεπάρει, τον έρωτα που τους είχε σημαδέψει αλλά και την αγάπη που δεν έσβησε ποτέ!

Ε: «Γιατί όσο συνεχίζεις να αγωνίζεσαι, η ελπίδα θα παραμένει ζωντανή» «Ποτέ δεν πρέπει να εγκαταλείπουμε τον αγώνα μας ακόμα και αν πιστεύουμε ότι είναι χαμένος από χέρι» Δυο προτάσεις που ξεχώρισα από το βιβλίο «Οι αγώνες Κυριών» που είναι ένα φεμινιστικό αλλά και ιστορικό μυθιστόρημα. Δυο προτάσεις που πρέπει να είναι καρφωμένες στο μυαλό μας ώστε να προχωρούμε. Αναφέρεστε σε άγνωστα στοιχεία για την θέση της γυναίκας εκείνης της εποχής που πιστεύω ότι η έρευνα σας ήταν πολύ διεισδυτική μέσα σε βιβλία και διάφορες άλλες πηγές. Να πάρω ως δεδομένο ότι ήταν ιδέα της Λίας αυτό το μυθιστόρημα;

Πράγματι, όσο δύσκολο κι αν ακούγεται, αν μάθουμε να πιστεύουμε αληθινά σε προτάσεις όπως οι παραπάνω τότε θα βρούμε το κουράγιο για να προχωρήσουμε μπροστά. Η ιδέα ήταν όντως της Λίας. Αφορμή αποτέλεσε ένα κείμενο για τα πολιτικά δικαιώματα της γυναίκας που είχε διαβάσει παλιότερα στη σχολή της.

Ε: Και επιμένω στο βιβλίο σας «Οι Αγώνες Κυριών» γιατί μου άρεσε η δυναμική αρχοντοπούλα, οι αγώνες και το πείσμα της που φυσικά νίκησε το ανδροκρατικό καθεστώς.«Φύγατε» από την περιοχή της Ανατολικής Μακεδονίας και ταξιδέψατε στην Κρήτη, την Αθήνα αλλά και στην Ευρώπη που ήταν η κατάληξη και η δικαίωση των αγώνων της. Θέλω να σας ρωτήσω γιατί διαλέξατε την Κρήτη που η γυναίκα ήταν πιο ελεύθερη και χειραφετημένη κι όχι την περιοχή της Μακεδονίας;

Το γεγονός πως η Καλλιρόη Παρρέν, η πρώτη ελληνίδα φεμινίστρια της οποίας τη ζωή μελετήσαμε αρκετά κατά τη διάρκεια της έρευνας μας, καταγόταν από την Κρήτη αποτέλεσε και το πρώτο έναυσμα. Από την άλλη, η ιστορία της Κρήτης στα τέλη του 1800, όπου το νησί πάλευε να ελευθερωθεί από τον Οθωμανικό ζυγό, μας κίνησε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον με αποτέλεσμα να στήσουμε την πλοκή του βιβλίου μας σε αυτόν τον τόσο ευλογημένο τόπο.

Ε: Τα μυθιστορήματα που γράφετε είναι βιώματα των παππούδων και των γιαγιάδων σας που ακούγατε μικρά παιδιά, η πνευματική κληρονομιά που κουβαλάτε στις αποσκευές σας αν θέλετε, και μετά τις ντύνετε με τους ήρωες σας;

Ακριβώς αυτό! Οι ζωές μας είναι στενά συνυφασμένες με τη φύση, τις παραδοσιακές εργασίες, τους χωματόδρομους, τα χωράφια, καθετί παλιό και παραδοσιακό. Ζεστός ελληνικός καφές να αχνίζει στα λευκά φλιτζάνια, η σόμπα στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς να καίει, τα κάστανα να σκάνε στη φωτιά... Και οι δικοί μας, με δάκρυα στα μάτια, να αφηγούνται ιστορίες από τα παλιά...

Όλες αυτές οι αναμνήσεις βρήκαν τον δρόμο τους προς το χαρτί και με τη βοήθεια της φαντασίας μας δημιουργήθηκαν οι ήρωες των βιβλίων μας.

Οπότε θα λέγαμε πως η επαφή που είχαμε με την ύπαιθρο και την προσφυγιά έπαιξε ουσιαστικό ρόλο στα τρία πρώτα μυθιστορήματά μας για ενηλίκους, τα οποία άνοιξαν έναν κύκλο που ξεκίνησε με το «Σαν τα φύλλα του καπνού», συνεχίστηκε με το «Δάκρυ του Έρωτα» και έκλεισε με τη «Μεταξένια Αγάπη». Είναι θραύσματα από ιστορίες που μας έχουν διηγηθεί στην παιδική μας ηλικία, είναι γεγονότα από χρόνια αλησμόνητα που δεν χορταίναμε να τα ακούμε και τα οποία θα μας συντροφεύουν για μια ζωή!

Ε: Πολλοί αναγνώστες δεν θέλουν να διαβάζουν ιστορικά μυθιστορήματα παρασυρμένοι από το σχολείο που δεν γινόταν το μάθημα κατά την γνώμη μου με τρόπο που να την αγαπήσουν. Στις μέρες μας αρχίζουν να διαβάζουν και να τα προτιμούν όλο και περισσότεροι γιατί βλέπουν ότι υπάρχουν κενά. Γνωρίζουμε ακόμη ότι ιστορίες που συνέβησαν στα μέρη της Μακεδονίας και της Θράκης δεν θα τις διδαχτούν ποτέ στα σχολικά ιστορικά εγχειρίδια για διάφορους λόγους. Πιστεύετε ότι η λογοτεχνία μπορεί να καλύψει αυτά τα κενά μέσα από την μυθοπλασία;

Σίγουρα ένα καλό ιστορικό μυθιστόρημα μπορεί να προσφέρει στον αναγνώστη γνώσεις για θέματα που είτε δεν έχει διαβάσει ποτέ, είτε δεν έχει εντρυφήσει σε αυτά για διάφορους λόγους. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο, πως τα τελευταία χρόνια υπάρχει η τάση να στρέφονται όλο και περισσότεροι αναγνώστες προς τα ιστορικά μυθιστορήματα.

Ε: Σας ευχαριστώ πολύ για την κουβέντα μας, αλλά πριν βάλω τη λέξη ΤΕΛΟΣ, θέλω να μου πείτε αν ετοιμάζετε κάτι καινούριο που θα μας ταξιδέψει ξανά σε άγνωστα μέρη;

Εμείς ευχαριστούμε από καρδιάς. Το επόμενο βιβλίο μας θα κυκλοφορήσει τον ερχόμενο Απρίλη από τις αγαπημένες Εκδόσεις Ψυχογιός. Η χαρά μας είναι μεγάλη και ανυπομονούμε να το κρατήσουμε στα χέρια μας. Έτσι, κλείνουμε αυτή την όμορφη κουβέντα με μια μικρή γεύση, ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το νέο μας μυθιστόρημα.

Τι είναι για μένα η Ελλάδα; Να, σα να τη βλέπω τώρα δα μπροστά μου... Μία γυναίκα λεβέντισσα στέκει περήφανη, αγέρωχη. Με τη λευκή την πουκαμίσσα της, τη χρυσοποϊκίλη στολή της. Μπορώ θαρρείς ν' αγγίξω τ' ανάγλυφό της το υφάδι. Μία γυναίκα στριμωγμένη στη γωνιά, απ' όλους σας κυκλωμένη. Μα πάνω της βαστάει λεπίδι, και το 'χει πιότερο να πεθάνει παρά να πέσει στα βρωμερά σας χέρια!

Ανυπομονώ να έρθει ο Απρίλης για το πάρω στα χέρια μου. Από την μικρή αυτή γεύση που κατέθεσαν οι αγαπημένοι συγγραφείς, φαίνεται ολοκάθαρα ότι η πορεία τους είναι ανοδική. Τι άλλο μπορούμε να ευχηθούμε στο αγαπημένο αυτό ζευγάρι από το να είναι όλα τα βιβλία τους καλοτάξιδα στις καρδιές των αναγνωστών...